

РЕШЕНИЕ

№ 12437

гр. София, 19.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарлова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4658** по описа за **2024** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208- чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Б. К. М., подадена от адв. Ч., срещу Решение от 22.02.2024 г., постановено по НАХД № 5616/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление. Претендират се разноси за въззивната инстанция.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Ч., който поддържа жалбата. Претендира разноси за касационната инстанция по реда на чл.38, ал. 1, т. 3 ЗА.

Ответникът – директорът на Б. дирекция „Д. район“ (БДДР), в писмен отговор, депозиран на 29.04.2024 г. от юрк. С., оспорва касационната жалба и моли решението на въззивния съд да бъде оставено в сила. Претендира разноси.

В съдебно заседание ответникът се представлява от юрк. С., който поддържа оспорването на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение СРС е изменил Наказателно постановление № 2059/17.03.2023 г., издадено от директора на БДДР, с което за нарушение на чл. 44, ал. 4 от Закона за водите (ЗВ) на Б. К. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лева на основание чл. 201, ал. 2 ЗВ, като е намалил размерът на глобата на 300 лева.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 23.09.2022 г. във връзка с подаден сигнал е извършена проверка от служители на БДДР в ПИ с идентификатор 68134.4336.1212 по КККР на [населено място], находящ се в [жк], район „О. купел“, Столична община. Имотът се намира в пояс II на санитарно охранителна зона на находище „О. К.“.

Установено е, че в имота, собственост на Б. К. М., е позиционирана верижна сондажна апаратура, която функционира. На място са заварени двама сондъори. По данни на собственика за изграждащия се тръбен кладенец няма уведомление за изграждане на ново водовземно съоръжение. За проверката е съставен Констативен протокол (КП) № 2-ГЖ-29/23.09.2022 г.

Извършеното е преценено като нарушение на чл. 44, ал. 4 ЗВ, поради което на 25.10.2022 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 1273. Срещу акта е подадено възражение. Въз основа на акта е издадено процесното НП.

Въззивният съд е обусловил изводи, че в административно-наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на Б. К. М. за извършеното нарушение на чл. 44, ал. 4 ЗВ. Съдът е изменил НП, тъй като това е първо нарушение на лицето и не са налице отегчаващи отговорността обстоятелства.

Решението на СРС е правилно.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не са осъществени релевираните с жалбата касационни основания. Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Въззивният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон. Правилна е преценката на въззивния съд за спазването на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН при съставянето на АУАН и издаването на НП, както и на сроковете по чл. 34 ЗАНН.

Съгласно посочената за нарушена разпоредба на чл. 44, ал. 4 ЗВ, изграждането на кладенец за индивидуално безплатно водовземане на подземни води става, без да е необходимо разрешително, но след като собственикът уведоми директора на съответната басейнова дирекция. Не се споделят възраженията в касационната жалба, че административнонаказващият орган е следвало да санкционира лицата, които са извършвали дейностите по сондаж и изграждане на кладенеца. Видно от

съдържанието на чл. 44, ал. 4 ЗВ, субект на нарушението е собственикът на кладенеца, а не лицата, извършващи фактически действия по изграждането или експлоатирането му.

Не се споделят и изложените от проц. представител на касатора твърдения, според които по делото е недоказано, че Б. М. е собственик на процесния имот, попадащ пояс II на санитарно охранителна зона на находище „О. К.“. Видно от заявление от 23.09.2022 г. за регистрация на водовземно съоръжение от подземни води за задоволяване на собствени потребности на гражданите, Б. М. собственоръчно е посочил, че е собственик на ПИ с идентификатор 68134.4336.1212 по КККР на [населено място]. По делото безспорно е установено, че в имота на касатора са извършвани дейности по изграждане и сондаж на водовземно съоръжение, без той да е уведомил директора на БДДР за намерението си да изгради кладенец.

Настоящият състав споделя изводите на въззивния съд, че не са налице предпоставки за приложение на чл. 28 ЗАНН. Опазването на количеството на подземните води и опазването им от замърсяване и влошаване на тяхното състояние са приоритети в дейността по опазване на околната среда. Неправомерното сондиране на този воден ресурс носи съществен риск за изчерпване и влошаване на качеството му и има висока степен на обществена опасност.

Наложено наказание, определено в законовия минимум от въззивния съд, не е явно несправедливо и съответства на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите по чл. 12 ЗАНН.

По тези правни съображения касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактичката и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 22.02.2024 г., постановено по НАХД № 5616/2023 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Б. К. М. да заплати на Б. дирекция „Д. район“ сумата от 80.00 /осемдесет/ лева разности по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.